

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Вівторок, 6 травня 1980 року • № 55 (2783) • Ціна 2 коп.

КОРМИ — ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКА

Щодня після вранішньої наради у голови колгоспу ми вийшли в поле. Нелегко цього року весна. Тільки випогодиться, тільки поставимо агрегати в загінки, як піде дощ. І знову доводиться чекати ясної погоди. Говорю про це не для виправдання, а щоб підкреслити готовність наших комсомольців і старших товаришів переробити труднощі, їхнє прагнення виробити достатню кількість кормів для громадської худоби.

Нинішнього року кормовиробництво в господарстві поставили на нову, промислову основу. Створили комплексний механізований загін, який займається вирощенням кормових культур. Очолює загін заступник голови колгоспу по виробництву кормів О. І. Горбатенко. Кормодобувники мають у своєму розпорядженні достатню

техніку; створено ланки: транспортну, технічну й побутового обслуговування та інші.

Добрими помічниками старших товаришів є наші комсомольці. Ще до початку весняно-польових робіт комітет комсомолу колгоспу обговорив питання участі молоді в кормовиробництві. На його засіданні затвердили дві комсомольсько-молодіжні ланки. Молодіжний колектив водіїв очолює Віктор Сошенко, а сівачів — Сергій Лашко.

Незважаючи на примхи погоди, хлопці трудяться чудово. Ось сьоме поле сіяли на ньому сіяли ячмінь з підсівом багаторічних трав. Грунт був вологий, агрегати часто зупинялися. З допомогою ланки технічного обслуговування їх лагодили на ходу. На полі не ділимо роботи. Всі прагнемо до то-

го, щоб агрегати працювали чітко. Зупинилася, снажмію, сівалка, якою сіє Іван Федорович Дар'єв, — і вже біля неї керуючий другим відділком комсомольця Віктор Бондаренко, ланковий комсомольсько-молодіжної ланки водіїв Віктор Сошенко, бригадир тракторної бригади Герой Соціалістичної Праці Семен Карлович Онуфрієв, інші товариші. Гуртом лагодимо агрегат, пускаємо його в загінку.

Цього року прагнемо максимально використати землю, збільшити віддачу кормового гектара. Скажімо, на цьому ж сьомому полі посіли ячмінь разом з люцерною. Що це дасть? Два врожаї. Ячмінь сносять на зерно, а потім піднімається люцерна. Кормодобувники залишаються у вирощуванні. Так і на інших полях.

Саме тому, що весна видалася нині складною, комітет комсомолу прагне покращити соціалістичне змагання між молодими кормодобувниками. Особливого значення надаємо гласності трудового суперництва. У тракторній бригаді маємо свій пресінформатор, у якому роз-

повіраємо про успіхи молодих сівачів. «Комсомольський прожектор», начальником якого комітет затвердив Любов Долгину, висвітлює хід весняно-польових робіт, критикує тих, хто допускає недоліки.

Зроблено чимало. Кормовими культурами засіяно сотні гектарів. І це з найактивнішою участю комсомольців та молоді. Але заспокоюватись іще рано. Та й не в натурі наших юнаків і дівчат заспокоюватись, милуватись досягнутим. Попереду ще багато справ. Основна з них — догляд за посівами. А потім — збирання врожаю, переробка кормів, закладання сінажу, силосу. На періоди всіх цих сільськогосподарських кампаній комітет комсомолу намітив чіткі заходи, уважно стежитиме за їх виконанням. Адже кормовиробництво — це й наша, комсомольська турбота.

В. СЛЮСАРЕНКО,
заступник голови колгоспу по роботі з молотом.

Колгосп імені Леніна Знамянського району.

ПОДВИГ НА ДНІПРІ ЖИТИМЕ У ВІКАХ

Тисячі людей зібрались 4 травня в святково прикрашеному селі Нові Петрівці Київської області, звідки 37 років тому почалась переможна битва за столицю Радянської України, на урочистий мітинг з нагоди відкриття діорами «Битва за Київ. Лютезький плацдарм. 1943 рік». У гості до трудящих Вишгородського району прибули учасники форсування Дніпра, герої штурму Києва.

На трибуні — член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Президії Верховної Ради УРСР О. Ф. Ватченко, член Політбюро ЦК Компартії України, командуючий військами Червонопрапорного Київського військового округу генерал армії І. О. Герасимів, заступник Голови Ради Міністрів УРСР М. А. Орлик, члени бюро Київських міського і обкому партії, виконкомів міської та обласної Рад народних депутатів, ветерани війни, передовики виробництва, представники партійних, радянських і громадських організацій, генерали і офіцери Радянської Армії.

Мітинг відкриває перший секретар Київського обкому партії В. М. Цибулько. Звучать Державні Гімни СРСР і УРСР.

Слово надається члену Політбюро ЦК Компартії України, Голові Президії Верховної Ради УРСР О. Ф. Ватченку. Не померкне у віках подвиг нашого народу в боротьбі з фашизмом, сказав він. За покликом священного обов'язку, під керівництвом партії комуністів радянські люди піднялись на захист рідної Вітчизни. Важким і довгим був шлях до перемоги. Бегето днів і ночей минуло, поки наші воїни вийшли до берегів древнього Славутича. Легендарною операцією назвав Леонід Ілліч Брежнєв битву, що розгорнулася тут восени 1943 року. Десятки добрих дивізій, тисячі танків і гармат, величезну кількість літаків зосередили фашисти на цьому фронті. Але ніщо не змогло протистояти силі наступального пориву, небаченій відвазі і мужності радянського солдата.

В операціях по форсуванню Дніпра і визволенню Києва яскраво розкрилась велика сила чуття єдиної родини. Україна назавжди збереже в своїй пам'яті щире вдячність усім братнім народам країни, представники яких акрили себе на полях битв за свободу нашої республіки невимрущою славою.

Чим далі в глибину історії відходять грізні події Великої Вітчизняної війни, сказав далі промовець, тим величнішим постає перед нами подвиг радянського народу і його доблесних Збройних Сил. Перемога над ворогом дісталась нам дорогою ціною. На могилах полеглих воїнів, підпільників і партизанів, як вічні вартові, стоять обеліски, пам'ятники і монументи. Іменами героїв названо школи і палаци культури, вулиці і міста. Увічненню ратного подвигу народного служитиме і діорама битви за Київ. Її відкриття — важлива подія в громадсько-політичному житті міста, всієї республіки. Створена в ознаменування 35-річчя Великої Перемоги, діорама сприятиме дельшому поліпшенню патріотичного та інтернаціонального виховання трудящих. О. Ф. Ватченко висловлює сердечну подяку авторам діорами заслуженому художникові РРФСР, лауреату Державної премії імені Реліна М. С. Грисєкіну, всім, хто брав участь в її створенні.

Потім виступили колишній командир комсомольського кулеметного взводу 240-ї стрілецької дивізії підполковник запасу Герой Радянського Союзу М. М. Павлов, вчителька Новопетрівської восьмирічної школи № 3 О. Й. Камінська, командир взводу Київського вищого інженерного радіотехнічного училища протиповітряної оборони старший лейтенант І. М. Яцюк, ветеран війни, директор каскаду Середньодніпровських ГЕС Герой Соціалістичної Праці А. А. Мілюгін.

Мітинг закінчився. Перерізається стрічка біля входу в діораму. Учасники мітингу стали першими її відвідувачами. Яскраві квіти запалили в цей день у Нових Петрівцях біля пам'ятника-музею визволення Києва, на братських могилах героїв.

(ПАТАУ).

Валентина СПІШЕВА і Надія ВОВКОБРУНЬ з колгоспу «Перше травня» Маловисківського району. Тут дієча- та працюють доприками. Завжди відзначаються високими показниками в трудовому суперництві за одержання тваринницької продукції. Надія, наприклад, за підсумками минулорічного змагання серед молодих працівників молочнотоварних ферм області увійшла в число переможців, надівши від кожної корови по 4563 кілограми молока.

Фото І. КОРЗУНА.

ЧЕКАЮТЬ МОЛОДИХ РУК

ВСЕСОЮЗНІ, РЕСПУБЛІКАНСЬКІ, ОБЛАСНІ УДАРНІ БУДОВИ, ПРОМИСЛОВІ ПІДПРИЄМСТВА, СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКЕ ВИРОБНИЦТВО

Романтика сьогодні... але почесна місія. Тому Воля — в новобудовах, в освоєнні нових родовищ, гігантів індустрії. Всюди, де потрібні молоді, дужі руки, запал комсомольських сердець, які не знають спокою, яких кличуть нові дороги, новобудови, нові міста. Кому, як не молодим, працювати і жити сьогодні і завтра? Їм творити красу і могутність країни. Це відповідальна,

але почесна місія. Тому комсомол республіки взяв шефство над одинадцятьма всесоюзними, чотирнадцятьма республіканськими і сімдесятьма обласними ударними будовами. Республіканською ударною оголошено шахті і розрізи виробничого об'єднання «Олександрівський вугілля». Крім діючих в одному з найбільших буровугільних басейнів Украї-

ни, споруджуються і стають до ладу нові об'єкти. Так, недавно здано в експлуатацію шахту «Новомиргородська», будуваться «Ведмежоярська». Потрібні робітники. Лише протягом півнішнього року у виробничі об'єднання «Олександрівський вугілля» буде направлено за путівками 220 молодих бажуючих. З них 150 чоловік — на будованні об'єкти. Вугледобувним

підприємствам області потрібні гірничі робітники очисних вибоїв, прохідники. Звичайно, добре, коли на шахти прийдуть юнаки з відповідними спеціальностями. Але якщо їх немає, у пригоді стане навчальний комбінат, де працюють кваліфіковані викладачі, є хороші класи, наочні посібники. Зазначу, що в Олександрії створено добрі умови не тільки для відпочинку, а й для подальшого навчання (до послуг бажуючих — технікуми, училища). Комсомольці і молоді, які прийдуть у виробничі об'єднання «Олександрівський

вугілля» з комсомольськими путівками і скріплять договір строком на три роки, одержують безвідплатну грошову допомогу в тисячу карбованців, їх поставлять на пільгову чергу для отримання житла.

Є у нас і обласні ударні будови. Це цукровий завод у Липнявці, Кіровоградський міжколгоспний гідроліпо-дріжджовий завод, однадцять професійно-технічне училище в Ульяновці. На спорудження цих об'єктів також запрошують молодих виробничиків, незалежно від того, володіють вони будівельними професіями чи

ні. Для юнаків і дівчат, котрі йдуть на обласні ударні будови з путівками, також діють переваги та пільги.

Разом з тим країні представники первинних районних, міських та обласної комсомольських організацій одержать путівки із значенням відомих на всю країну адрес: БАМ, Не-чорноземна зона РРФСР, Норільський гірничо-металургійний комбінат, глиноземний завод у Миколаєві, шахти Донецького басейну. До речі, в ці дні формується обласний комсомольський загін на шахту (Закінчення на 2-й стор.).

ДІАЛОГ
ІЗ ТОВАРИШЕМ
ЛЕНІНИМ

З ГЛИБОКОЮ ВДЯЧНІСТЮ

Триває діалог молоді Кіровоградщини з В. І. Леніним, початий з ініціативи «Молодого комунара» ще наприкінці минулого року. До редакції надходять і надходять листи з поміткою: «Діалог із товаришем Леніним». У розмові з вождем беруть участь цілі колективи шкіл області. Найактивнішими учасниками її стали учні Голованівської десятирічки № 1. Ось як уявляють свою розмову з вождем дев'ятикласники цієї школи:

«Ленін! Якби я зустріла його, я розповіла б про наше щасливе життя, про те, як живуть люди в інших країнах, про їхнє соціальне становище. Ма-буть, розповіла б і про те, що робимо ми для справі миру, з якою метою йдемо в майбутнє.»

Тетяна ГРОМОВА.

«Якби я зустріла Леніна — це був би мій найважливіший день. Я розповіла б Іллічові про те, як лікують про шкідливе поконтинія Комуністична партія, Радянський уряд. Ми, діти, яких так любив Ілліч, вдячні йому за те, що він піклувався про наше щасливе дитинство. Розповіла б і по згоді показала, як здійснюється у нашій країні його грандіозні плани побудови соціалізму. І він побачив би, який крок уперед зробила наша Вітчизна за 62 роки.»

Таяна КОЦЮБЕНКО.

«Якби я зустрілася з Леніном, я розповіла б йому про те, що саме люди нашої країни вперше по-летіла в космос, про те, як наш народ у дні Великої Вітчизняної війни не став на коліна перед загарбниками, а переміг і тепер крокує до комунізму. Як сказав Володимир Ілліч, що всі його мрії в наш час і саме в нашій країні здійснюються.»

Петро МЕЛЬНИЦЬКИЙ.

«Розповіла б про те, як будується БАМ, КамАЗ, як освоювали цілісні землі, як зростають пустелі...»

Оксана ШУПРОВА.

«Коли б я зустрілася з Леніном, насамперед розповіла б йому про рідну Батьківщину, про наше щасливе життя і радісне дитинство, про мир, про рівноправність усіх людей різних пацій. Адже свого часу Ленін лише мріяв про це, а тепер усі його мрії здійснюються.»

Поліна НЕПОТЕНКО.

«Я розповів би В. І. Леніну про те, як керівники нашої Комуністичної партії і радянський народ борються за мир на всій планеті. Я розповів би йому про свої плани на майбутнє, про свою майбутню професію.»

Анатолій ЛУЦЕНКО.

«Якби я зустріла Леніна, то розповіла б йому, що ми, комсомольці, у всьому допомагаємо нашій Комуністичній партії, яка веде наш народ до комунізму...»

Марія ПАРАЩИНА.

ЗМАГАЮТЬСЯ МЕДСЕСТРИ

У Новоградівській районній лікарні відбувся конкурс професійної майстерності медичних сестер. У ньому взяли участь представниці різних лікувальних закладів району.

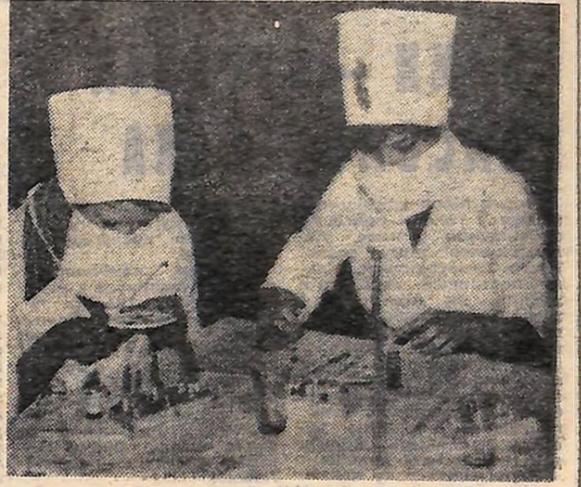
Медсестри показували своє вміння готувати до роботи систему для введення в організм фізіологічних розчинів, робили перев'язки «хворим», продемонстрували правильність загоєння новонароджених.

Виявити загальну ерудицію учасниць допомогли завдання по визначенню авторів книг, композиторів, ансамблів.

Переможницею стала Людмила Уманська (дитяче відділення), вона набрала 152 очка.

На знімках: переможниця конкурсу Людмила УМАНСЬКА; йде змагання.

С. ФЕНЕНКО.
Фото автора.

ЧЕКАЮТЬ МОЛОДИХ РУК

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

«Криворізька» виробничого об'єднання «Стахановугілля». Тут, як і в об'єднанні «Олександріяугілля», молодь стане володарем одного з найпочесніших звань — шахтар. До сказаного додаю, що комсомольські організації нашої області вже мають певний досвід формування згонів для роботи на шахтах Донбасу. І ті юна-

ки, які поїхали туди, почували себе досить увелічено в нових колективах, залучені роботою. Прагнуть відразу ж бути корисними справи. Про це свідчить хоча б такий факт. Зовсім недавно на шахту «Криворізька» виробничого об'єднання «Стахановугілля» прибув загін з Кіровоградщини. Тепер хлопці опановують шахтарські спеціальності в навчально-курсному ком-

бінаті. Щоб не бути остороп суто виробничих справ, вони запропонували дирекції свої послуги по перенесенню колії для електровозів, що возять вугілля з вибоїв. Виконують хлопці роботи в позавурачній час.

Велика сфера діяльності сучасних комсомольців-добровольців. Вони зможуть застосувати знання і вміння у Східно-Сибірському тресті транспортнобудівництва по електрифікації і дальшому розвитку Східно-Сибірської залізниці, на одному з найкращих у практиці вітчизняного і світового енергобудівництва. Кансько-Ачинському паливно-енергетичному комбінаті. Сюди також формується загони.

Багато цікавих і необхідних будов, діючих об'єктів чекають комсомольців, перспективу молоді. Незвідані місця, романтична праця, випробування характеру, зустрічі із знатними людьми — все це чекає добровольців.

НЕВЕЛИЧКЕ село Ковалівка, що в Голованівському районі, влітку все потопило в розкішній зелені. Кучеряві вишні, розлогі яблуні і сливи, кристалі груші. Да-не-да стоять вартовими над усім цим зеленим царством стрімкі тополі, які здалеку схожі на розкішні піраміди сочинських кипарисів. Із зеленого оточення густих насаджень ледве вирізняються чепурні будинки, на дахах яких видніються антени.

Ходить селом високий стрункий чоловік зі смуглявим обличчям та аузким прорізом карих очей. І все розповідає, все показує дружині і синові.

— Ось у цій клуні фашисти тримали нас... А оце та яма, яку під дулами автоматів я сам для себе копав... А на цьому городі мене, непригоного й пораненого, підібрали люди...

Хто ж він, цей чоловік, яка доля його сяди привела, чого він приїхав у село?

.. Це було в суворі літній війни. Один наш

НАРИС

стрілецький підрозділ, стримуючи шалений натиск знахабнених гітлерівських голворізів, що намагалися з ходу захопити важливий шлях на Умань, погнав у вороже оточення. Кілька дів невеликий загін червоних бійців колошматив і плющив ворога, намагуючись вийти з оточення. Бійці діяли дружно, сміливо, все робили для того, щоб знати слабке місце у ворожо-му кільці і вирватися з нього.

Та кінчилися боєприпаси. Ні патронів, ні гранат, ні вибухівки. Майже всі воїни поранені, контужені. Три доби без їжі, без відпочинку. Голодні, змучені, обірвані. Га з усім солдат може миритися, все він може перенести, витерпіти. Тільки одне лишає бійця цього гордого наймення: відсутність зброї, боєприпасів. Якщо затихає вітер, парус стає звичайною тканиною. Якщо солдат залишається без зброї — він уже не солдат.

Ось такими й захопили фашисти в полон групу наших бійців. У числі їх був і високий, стрункий юнак із сонячного Узбекистану, вісімнадцятилітній Магді Абдуллаєв. Його групу полонених у кількості понад п'ятдесят чоловік, чужинці загнали в темну клуню, виставили вартового. Через кілька годин двері відчинилися, і в клуню ввійшов німецький унтер-офіцер. Товстий, пихатий, із зеленими гадю-

ПОВЕРНЕННЯ

чима очима, він раз у раз витирив рукавом голу, нелепо коліно, спитілу голову. Про щось порадишис із вартовим, став оглядати полонених, штовхати їх.

— Арбайтен! Арбайтен! — б'ючи поранених бійців, несамовито викрикував він.

Полонені зрозуміли: працювати кудись поженуть.

Справді, унтер-офіцер відібрав чоловік із десяти теки що ще могли ходити, і під конвоем погнав їх на околицю села. Не працювати, ні. Охлялим, знесиленим людям дали лопати і наказали копати яму. Сумнію не було: яму готували для самих себе. Полонені майже півдня працювали, та змогли викопати лише невеличку яму. Оглянув її пихатий унтер і, сказавши сам до себе «гути», розпорядився відправити полонених назад, у клуню.

Але в клуні довго їм не довелося бути. Підійшло кілька автоматників. Знову відчинилися двері.

— Ауфштеген! Ауфштеген! (Вставайте! Вставайте!) — горлачили вони, б'ючи прикладами поранених, що лежали на брудній соломі, і виганяючи їх надер. Потім їх поставили в шеренгу по чотири і, підшохаючи автоматами, погнали на околицю села в напрямі ями.

Люди зрозуміли: все, кінець... Буз чудовий літній день. Тепле повітря, настояне на запашному, в буйному цвітінні різноцвітій, пахло нектаром. Із садів, що стояли в якійсь незвичайно урочистій тиші, доносилося різноголосе щебетання пташок. Обабіч шляху густим мереживом росли ніжні васильки, розкішні куці ромашок. І всюди — і на квітах, і в небі — бриніли запашні бджоли-трудівниці. А поруч аж до самого обрію хвилювалися достиглі хліба, які ніяк не могли дочекатися свого господаря. Зі ступу вийнув свіжий вітерець, і в блакитну височину до сонця злетіла якась пташка. Вона повисла в небі нерухомо цяткою, заливаючись до болу знайоמוю мелодією.

Йшов до ями разом з іншими і вчорашній стрілець, а сьогодні полонений Магді Абдуллаєв і не бачив ніяких чар природи. Він бачив лише, як на бугорку бовваніла купа свіжої землі. А там... а там — яма. З похмурим, шафранно-жовтим обличчям, опущеними очима він з болем у серці робив крок за кроком на цій осоружній пугі. Гупала в скронях кров, щось металевими лещатами стиснуло груди. Всім своїм

еством він відчував: його чекала смерть.

У ці останні хвилини на шляху до ями він у думках був у своєму рідному Узбекистані. За якусь мить в уяві промайнуло все його коротке життя. Згадався тридцять перший рік. Тоді мати повела його в перший клас. І сорок перший — цього року він закінчив десятирічку. Десять років навчання — ось і вся біографія. Чомусь пригадалися твори з рідної мови, які він завжди писав тільки на «відмінно», епіграфи до цих творів: «Якщо ворог не здається, його знищують», «Краще вмерти стоячи, ніж жити на колінах». Сплив у уяві перший день війни... «Я маю освіту за десять класів, я комсомолець, у мене шість оборонних значків, мені незабаром вісімнадцять років, і ніхто не має права тримати мене в тилу», — гаряче доводив він у райвійськоматі своє право бути в армії. Він тоді зичив собі тільки одного: стати бійцем.

... І ось він уже і відвоював, і віджив своє. Так невдало, так мало...

Показалась яма. І вже в голові ніяких згадок, усе заслонила вона, сира, з жовтуватими стінами, яма.

— Хальт! — охриплим голосом, з жимсом против-

ним сичанням подав команду плюгавий фашист.

Колонд зупинилась. Потім її підвели ближче до ями. Полонені стояли, тримаючись один за одного. Пролунала команда:

— Фойер!..

Тієї ж миті, падаючи в яму, Абдуллаєв відчув, як чимось гарячим обдало все його тіло. Це було останнє, що він міг іще відчувати...

Кажуть, на світі не буває чудес. Бувають. Про це може розповісти Магді Абдуллаєв з міста Бухари Узбекистану РСР, де нині він живе і грає. Адже фашисти били й мучили його, розстрілювали, він уже був у ямі, ступив, якщо можна так сказати, однією ногою на той світ. Однією, та на щастя, не двома. І лишився живим.

Трапилось так, що куля тільки поранила Абдуллаєва, і він разом з убитими впав у яму. Лежав ні живий ні мертвий. Здавлений мертвими тілами, він мало не задихнувся. Але боявся навіть поворухнутися. Думав: а може, тут іще стоять фашисти. Відразу ж пристрелять. Так важко було дихати, так стиснуло його серце, легені, що, здавалось, ще хвилину-дві — і всьому настане кінець. Недостача повітря, гострі колючи в гру-

Учениця Кіровоградського технічилища № 4 Світлана Гайновська та її напарниця: «Пісня, як любов. Вона може зробити з людиною неймовірне. Від неї і радість, і добра тривога. Без пісні не можна жити...» Тож і прийшла Світлана в ансамбль пісні й танцю Будинку культури профтехосвіти. Цей колектив для дівчини — та ж рідна сім'я. На знімку: учениці технічилища № 4 Світлана Гайновська і Любова ПАСЕНА перед концертом.

Фото В. ГРИБА.

КОЛЕКЦІЯ

КОСМОС, ЖИВОПИС, СПОРТ

Нещодавно Міністерство зв'язку СРСР випустило поштові мініатюри на популярні теми: космос, спорт, живопис. Космічній темі присвячено поштовий блок на відзнаку п'ятнадцятиріччя першого виходу людини у відкритий космос. На марці блока — радянський космонавт О. Леонов. Він же автор барвисто оформленого поля блока, на якому відтворено автограф худож-

ника-космонавта, першої людини, що ступила у відкритий космос.

Дві марки вийшли з серії «Туризм під знаком Олімпіади-80». Вони присвячені Ленінграду. На малюнку першої марки — вид на Адміралтейство та Ісааківський собор. У центрі другої мініатюри — монумент героїчним захисникам революції.

На відзнаку 150-річчя з дня народження російського живописця О. К. Саврасова випущено марку з репродукцією картини «Райдуга». До речі, не зайве нагадати, що О. К. Саврасов належав до славетної когорти передвижників, які майже регулярно відвідували Єлисаветград, де виставляли свої твори. Мешканці міста

завжди тепло ставились до членів Товариства передвижників.

До 200-річчя з дня народження О. Г. Венеціанова, одного з найактивніших учасників визволення Тараса Шевченка, видано поштову мініатюру і художній конверт. На марці зображено картину «На жнивах. Літо», а на двох художніх конвертах — портрет М. С. Сараяна та будинок-музей художника в Єзрані.

Всі згадані поштові мініатюри з живопису оформив художник І. Мартинюк, кольорові фотопродукції — О. Рязанцева.

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ, член правління обласної відділення Всеукраїнського товариства філателістів.

РЕЗОНАНС

ПЛОДИ БАЙДУЖОСТІ

У «Молодому комунарі» за 17 січня нинішнього року було опубліковано кореспонденцію заступника начальника Кіровоградського районного відділу внутрішніх справ міста Кіровограда В. Цися під заголовком «НЕПОВНОЛІТНІ «МУЖЧИНИ», в якій йшлося про моральне падіння учня профтехучилища № 8 М. Ізваренна та учнів машинобудівного технікуму Ю. Овчаренна і М. Данилова. Вони окрали в школах міста кільканадцять чемоданчиків «дипломатів». Хлопці робили це задля того, щоб на «виручені» таким шляхом гроші «культурно» відпочивати в ресторанах, бути «мужчинами».

Чимало читачів відгукнулося на цей виступ газети. Один із них — 26-літній інженер-конструктор із Світловодська Микола Коваль. Пропонуємо вашій увазі, шановні читачі, роздуми молодого спеціаліста з цього приводу.

Шановна редакціє!

Надрукована у вашій газеті кореспонденція «Неповнолітні «мужчини» мене дуже схвилювала і примусила замислитися: звідки беруться молоді люди в нашому суспільстві, які, нічого ще не зробивши для нього, для своїх товаришів, рідних та близьких, дозволяють собі ошукувати їх, вести такий спосіб життя?

І згадую звітно-виборчі комсомольські збори на нашому підприємстві. З двохсот членів ВЛКСМ з'явилася близько 30 чоловік. Чому ж не прийшли інші? Можливо, забули, що вони комсомольці, забули про те, що найвищим органом первинної комсомольської організації є комсомольські збори? А може, забули саме тому, що за звітний період не відбулося жодних комсомольських зборів?

Збори довелось відкласти. Провели їх після втручання генерального директора об'єднання. Тепер з'явилися всі начальники цехів зі своїми комсомольцями. Збори пройшли тихо, спокійно. Не було на них (у виступах спілчаків) ні живої думки, ні волюнтаризму, ні ентузіазму — всього того, що повинні бути ознами для комсомольських зборів. Не знайомили серед спілчаків навіть людини, яка змогла б вести їх, тому ці місяці доталася секретареві партійного бюро.

Звідси така пасивність, байдужість до життя колективу, до його проблем, до діяльності комсомольської організації? Мене це здивувало, адже у нас на

факультеті кожні збори проходили зовсім не так: там висловлювалося стільки думок, висловилося стільки пропозицій, там і після зборів ще бушували пристрасті, гарячі діалоги тривали і в гуртожитку.

... Згадалось таке. Прийшов якийсь до нас у виробниче об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» живий, енергійний хлопець Володимир Борш. Щира, відкрита усмішка, дружелюбність у погляді, відверте бажання бути в колі ровесників — ось такім він мені знамайтався. Природжений організатор. Такі люди не можуть, не здатні жити тихо й спокійно, у своєму маленькому світі. Їм потрібне товариство.

Але комітет комсомолу об'єднання не звернув на це ніякої уваги. Юнака не залучили до спілчаської роботи, не запросили взяти участь у «вогнінку», стати учасником зустрічі з ветеранами війни. Не дали йому жодного комсомольського доручення...

А нині Володя перебуває на дійсній службі в рядах Радянської Армії. Батьки отримали від його командирів уже кілька подяк за виконання сина, справляючи його солдата. По закінченні служби він не збирається повертатися в колектив, де його не «спрошували», не визнали, — він вирішив стати прапорщиком, набутти потім військової спеціальності. Отже, хлопець знайшов себе там, де в ньому зуміли побачити особливості, де оцінили його здібності.

І ще один випадок. Дуже прикрий. Недавно в нашому селі відбувся

похорон. Пішов із життя 23-річний Сергій Рибальченко. Молодий, красивий, відбув уже дійсну службу в армії. Ному б іще жити та жити... Але хлопець став шити, сваритися з батьками. Не поважав ні старших, ні менших. Легко ображав будь-кого.

Як міг скопитися хлопець до такого життя, до такого трагічного кінця? Хто винен у цьому?

Винні ми всі. І батьки, і друзі, і начальники цеху, і комсомольська організація, і ті, хто з ним поруч працював, і ті, хто дивився на нього плічому «сторінка».

Нам нині добре живеться, все маємо — від пшеничного хліба (та й до хліба!) до мотоциклів, автомашин. І часто не хочемо обтяжувати себе «зайвими» турботами. Батьки не захотіли прищипити сина до праці — шити, мовляв, навчить. Учитель не примусив виконати незроблені домашні завдання після уроків. Комітет комсомолу не знайшов часу дати хлопцеві серйозне доручення і спитати про його виконання, привчати до комсомольської дисципліни. Ти, хто працював з ним плічому, не завадило собі плічому примусити хлопця працювати на совість, поважати колеги, дбати про його честь.

Ось на всіх цих людях лежить велика вина за те, що в нашому суспільстві це трапляється: перобити, гніти, прогнати, нечестливо гнати. Бо який колектив захоче допомогти Сергієві, не сталось б такого прикрого випадку. Він би жив і працював поруч нас, трудився б для Батьківщини, для суспільства.

Ми будемо комунізм. З кожним роком поліпшуватиметься життя. Але на грунті цього, на жаль, у деяких людей зніжиться громадська активність, її підточує оте давнє, одноосібницьке: моя ката скраю... Або: це мене не стосується.

Це виконю такого бути в нашому житті! Бо, як говорив В. І. Ленін, жити в суспільстві і бути вільним від суспільства не можна.

М. КОВАЛЬ, інженер-конструктор виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

МАГДІ

дах, незрозумілий шум у голові... Все це само по собі знову примусило згадати рідне село в далекому від очей, але завжди близькому до серця Узбекистані, школу, де він навчався, друзів... Щось подібне з цієї ося нестачею повітря, з нестерпним болем у грудях він десь колись уже відчував... Так, так... Це було в школі. Він з надією на голову проти газом складав норми на значок ІПХО. І хтось із його друзів, жартуючи, стиснув гофровану грубку проти газу... Але то було в школі... А зараз він лежить у ямі і, може, тут, поруч, стоять гітлерівці. Напружуючи всі сили, він усе ж вивільнив голову з-під тіл мертвих бійців і відразу вдихнув повітря на повні груди. Через невеличку щілину помітив чи то клубок туману, чи то темне нічне небо. А може, то від нестерпного болю рабіло в очах.

«Живий, значить, живий», — сам із собою в думках розмовляв Магді Абдуллаєв. «Тримайся, тепер, Магді, руками, кігтями, зубами чим тільки можеш — тримайся за життя, вибирайся з ями, з того світу, — накачує собі. — Тримайся, герпи, знось усе: добрі жорна все перемелють, п'ягані — самі зітруться...»

І він тримався за життя, як міг. У нічній імлі діяв сміливо й рішуче, хоч мало, ой як мало залишилось у нього сил. Видирався з ями, падав назад на вже холодні тіла розстріляних. Знову робив те ж саме. І знову попадав у оточення мерців, які, наче навмисне, не пускали його з ями.

Все ж він вивірився з могили, яку ще кілька годин тому копали для себе.

А що ж тепер? Куди похити? Але згодом зоріснутися по далекому завиванню собаки. В напрямлі, звідки воно чулося, він і поповз. Боліли руки і ноги, нестерпно рекли рани, тисячами дзвінків гуло у вухах. Та ніщо тепер уже не могло зупинити цю людину. Повз він і, як не важко було, сам себе підбадьорював: вогонь — сила, вода — сильніша, ніж вогонь, земля сильніша, ніж вода. Та людина сильніша від усього. Тож не здаватися, вперед, тільки вперед...

Скільки повз, він не пам'ятав. Навіки запам'яталась йому лише страшна спрага. Все тіло наче горіло, в рот хоч би один ковток! Але де її візьмеш? Позз він і одночасно злизував росу з трави. Та кіба спра-

гу россою вгамуєш? Коли забрався з городи, натрапив на криницю. Але вона була з високим цямринням, відра поруч не було, і йому так і не вдалося напиться.

Зійшла вранішня зоря. Частіше заспівали пісні. А згодом стало розвиднятися. Ранок застав Абдуллаєва в густих заростях городи. Це й сонечко не зійшло, а вже хтось грацював на грядках. Догадався: якась господарка. Зрадів. Як не як, а й у чужій душі — не вода в козші: хоч чим-небудь допоможуть.

То була Христя Петричук з хутора Ковалівки. Лігня жінка, побачивши пораненого бійця, допомогла йому перебраться у високу стеблю кукурудзу (щоб була не помітили німці), а саме мерці до хати. Забігла до Мотрони Люльчак, розповіла їй про пораненого червоноармійця, а вже за кілька хвилин дбайливо жіночі руки промивали йому рани, туго перев'язували їх зробленими з білизни бинтами. На устах хворого появилася перша усмішка. Приємно було йому серед своїх людей, здавалося навіть, що не так боляче пекли рани.

— Спасибі вам, рідненькі, — сказав Магді. — У нас, в Узбекистані, кажуть: халат не буває без поли, а людина — без рідні. Тепер ви будете моєю найдорожчою ріднею.

Кілька місяців Абдуллаєв жив і лікувався у Мотрони Сергіївни Люльчак. Іли з однієї миски, хліб і сіль ді-

лили пополам. Сусід Паако Топольник даз Магді цивільний одяг, інші сусіди приносили бинти.

Про ті суворі часи вже потім Абдуллаєв писав астерозі цього нарису: «Мені особливо запам'яталася зима 1942 року — багато сніжна, холодна. Тспити було нічим, і в хаті завжди було холодно. Шістдесятірічна Мотрона Сергіївна, слабенька, худенька, посту-палася мені місцем на печі, мовляв, грійся, синочку: ми ж здорові, а ти поранений. Коротше кажучи жив я наче в рідній сім'ї».

Турботи, догляд, щед-рність дорогих людських сердець сприяли тому, що Магді незабаром помітно зміцнів, міг уже сам ходити. Та було болязо виходити навір: у селі — німці, треба бути пильним.

Вилікували добрі люди солдата. Він уже відчув, що є у нього сила, що дай у руки зброю — і він знову зможе бити ненависного ворога, який паплюжить рідну землю. В душі було одне: от якби де знайти партизанів. Але не вдалося з ними зустрітись. Якось налетіли фашисти, помітили Абдуллаєва і забрали його. Плакала Мотрона Сергіївна, не пускала. Та що вона могла вдіяти супроти озброєних вирождів? Магді вітався Мотрону Сергіївну:

— Не плаче, мамо. Я вас ніколи не забуду.

А сам про себе думав: що ж тепер буде?

Разом з іншими «підозрі-лими» його відправили в Умань, а звідти в Німеччину. Пробував утекти — не вдалося. Та одного разу все ж повезло — втік. Легко сказати: втік. Адже це було на чужій землі, не те, що в Ковалівці. Там, у Ковалівці, свої люди, друзі. А людина з друзями — як степ широкий, без друзів — наче вузьенька долоня. Йшов тільки ногами, тільки глухими шляхами. Потрапив у якісь ліси. І знову йшов. На схід. І кого шукав — знайшов: потрапив до партизанів.

Бив фашистів, відплачував їм за горе, яке вони принесли на нашу землю. Потім улівся до лаз діючої армії. І ще завзятіше знищував ворогів, наближуючи дозгождану перемогу.

... Різкими, спорядкованими вулицями Ковалівки йде висока, струнка людина зі смуглявим обличчям і вузьким прорізом карих очей. Це — Магді Абдуллаєв, який разом з усією сім'єю приїхав до Мотрони Сергіївни в гості. Коли стрі-лися, обнялись, як рідні, розцілувались. Магді називає Мотрону Сергіївну своєю матір'ю, а вона його — сином. Потекла розмова про життя в ті буремні роки, про нашу перемогу, про сьогоднішні справи. Абдуллаєв розповів, що після війни він повернувся в рідний Узбекистан, закінчив

інститут, а потім аспіранту-ру, стаз кандидатом, далі доктором наук, професо-ром, завідує кафедрою Бу-харського педагогічного ін-ституту. Вступив до лаз Ко-муністичної партії, чий ідеї в дні суворі війни додава-ли йому снаги для боротьби з ворогом.

За святковим столом виго-лосили тост за велику й на-поруну дружбу народів, завдяки якій наша рідна Вітчизна йде від перемоги до перемоги. А перед від-іздом Абдуллаєв сказав: — Дружити так дружи-ти. В дні війни я жив у вас, а тепер хай хтось із вас їде до мене, в Узбекистан. Ми ж рідня.

— Згода, — сказала Нада, дочка Павла Топольника — того самого Топольника, який, рятуючи Абдуллаєва, віддав йому останній свій костюм, добував йому про-дукти харчування, сповіщав про облави фашистів. Спа-зала — і разом із сім'єю Абдуллаєва поїхала в со-нячний Узбекистан. Їхала в гості, та там і зосталась — навчалася в інституті, а те-пер працює.

Нещодавно Мотрони Сер-гіївни Люльчак, людини з добрим, щедрим на тепло й ласку серцем, нестало. Та ніколи її не забуде Магді Абдуллаєв, як не забувають рідну матір'ю.

Іван БРАТЧЕНКО.

фінальні змагання з важкої атлетики, гирьового спорту, кульової стрільби, шахів, легкоатлетичного кросу на приз газети «Правда», включеного до спартакіадної програми. Лідери вірні собі. Турнірну таблицю очолюють спортсмени Знамянського району, які торік стали переможцями спартакіади.

Про знамянців слід

ни відстали в рівній боротьбі із суперниками. Адже турнірна таблиця має стільки сходинок, скільки команд-учасниць, і хтось серед них повинен бути першим, хтось останнім. Та яка ж це рівня боротьба, якщо, скажімо, знамянці набрали після п'яти видів 139 очок, а онуфривці аж... 16?

А що можна сказати, наприклад, про спортивних керівників Вільшанського району, які не виставили на спартакіаду команд з важкої атлетики і легкоатлетичного кросу? В результаті 18-е місце з 21-го. Чи можна чимось виправдати відсутність на спартакіадних змаганнях з кульової стрільби представників Маловисківського, Олександрійського й Новгородківського районів?

Одначе всі рекорди відставання побив Онуфривський район, який протягом багатьох років пасе задніх. Нині він не взяв участі у змаганнях з чотирьох видів. Причина — недбале ставлення до фізкультури і спорту з боку районного спорткомітету, котрий формально ставиться до добору кадрів спортивних працівників.

Є й такі райони, що виставляють усі команди, але їхні спортивні показники дуже низькі. Це стосується, зокрема, Новомиргородського району. Важкоатлети новомиргородці не змогли набрати жодного залікового очка, слабо виступили представники інших видів спорту. Тож не дивно, що район посідає 16-е місце в турнірній таблиці.

У змаганнях команд місць несподіванки не сталося. Поки що місця розподіляються майже в такому порядку, як і за підсумками минулої спартакіади. На першому — Ленінський район м. Кіровограда.

Г. ПОВОРОЗКА,
начальник навчально-спортивного відділу
обласного спорткомітету.

ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

ОЧКО ОЧКУ РІЗНИЦЯ

Все ближче той день, коли на стадіоні імені В. І. Леніна в Луцьких спаллах олімпійський вогонь і відкриються ігри XXII Олімпіади. Кульмінаційного рівня досягла підготовка до цієї визначної події. Спортивний календар насичений різноманітними змаганнями найвищого рангу, де йде перевірка сил, остання прикидка, відбір найдостойніших кандидатів у збірну олімпійську дружину країни.

І на місцях вирує спортивне життя, на старті виходять тисячі і тисячі тих, кого девіз «Олімпіада — не тільки для олімпійців» кличе на стадіони, у спортивні зали, плавальні басейни, тури. В нашій області ось уже одинадцятий рік одним з основних спортивних заходів є спартакіади сільських, селищних, районних і міських Рад народних депутатів. Головна їхня особливість — багатоетапність: змагання починаються в колективах фізкультури і закінчуються обласними фіналами, що залучає до участі в них десятки тисяч фізкультурників. В обласних фіналах беруть участь не тільки збірні райони, а й команди сільських і селищних Рад народних депутатів, які перемогли на місцях.

У нинішньому, олімпійському році вже пройшли

сказати докладніше. До минулого року вони нічим не відзначалися, ходили як кажуть, у «середнячках». Останнім часом, коли головою районного спорткомітету став ініціативний, енергійний Володимир Фатєєв, становище різко змінилося. Важливу роль у цьому відіграла чітка організаційна робота, підтримка всіх добрих починань районною Радіо народних депутатів. Невабияке значення для пропаганди спорту має проведення фінальних змагань не тільки в районному центрі, а й у п'яти інших населених пунктах. Безперервним є процес тренувань, команди комплектуються не від змагань до змагань, а діють постійно, поповнюючись кращими фізкультурниками. Створено кілька опорних секцій, у тому числі секцію важкої атлетики в Суботцях, де найкращі в районі умови для розвитку цього виду спорту.

Отже, знаменні лідирують, а слідом за ними йдуть спортсмени Ульяновського й Гайворонського районів. У провідній групі також команди Компанівського, Долинського, Бобринецького, Новоархангельського районів.

Звичайно, не завжди критикують відстаючі колективи спортсменів та їхніх керівників. Якщо во-

ФУТБОЛ

На стадіонах республіки відбувся черговий турнір чемпіонату СРСР з футболу серед клубів п'ятої української зони. «Зірка» в Сумах виступала проти «Фрунзенця».

З перших хвилин матчу господарі поля кинулися в

«Фрунзенець» — «Зірка» — 0:0

атану без усяких розвідок. Але гості стримали натиск і поступово вирівняли гру. До відпочинку м'яч так і не побував у сітках воріт.

Другий тайм проходить з перемінним успіхом. Наприкінці його активніши-

ми були наші земляки. Вони мали можливість поведати в рахунок та удар Олександра Алєксєєва не досяг цілі. Упертий, цікавий поєдинок закінчився нульовою нічиєю.

В. ТВЕРДОСТУП.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„Під знаком п'яти кілець“

У статті під таким заголовком («Молодий комунар» за 15 березня) йшлося, зокрема, про недоліки в підготовці кіровоградського стадіону спортклубу «Зірка» до нового весняно-літнього сезону.

Як повідомив редакція голова спортклубу «Зірка» О. Гах, критику визнано правильною. Статтю обговорено на засіданні президії спортклубу. Нині йде капітальний ремонт стадіону. Ігрові майданчики буде заасфальтовано. Вже пофарбовано трибуни стадіону, обладнано Дошку пошани кращих спортсменів заводу.

ВІДПИСАЛИСЯ!

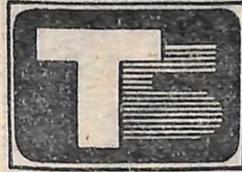
„Кому пред'явити претензії?“

Так називалася стаття голови Кіровоградського міського спорткомітету

А. Подольського («Молодий комунар» за 22 березня), в якій автор знову порушив проблему розвитку олімпійських видів спорту в обласному центрі. Критиці було піддано колективи фізкультури загальноосвітніх шкіл міста, ДЮСШ міськвкно. Вказувалось, що тільки протягом поточного навчального року перемінилося 12 учителів фізкультури та 11 тренерів дитячо-юнацьких спортивних шкіл. Отже, проблеми добору і розстановки кадрів досі не розв'язано. А звідси й результат — немве зрушень у підготовці спортсменів високого класу, не готується резерв.

Як повідомив редакцію завідувач міськвкно М. М. Ніколасенко, статтю обговорено на засіданні методичного об'єднання вчителів фізкультури, в колективі середніх і восьмирічних шкіл, на нараді директорів і заступників директорів шкіл. Видано наказ по міськвкно, намічено конкретні заходи по усуненню чечодліків.

Які ж то заходи, про що, коли не секрет?

Вівторок, 6 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Художній телефільм «Пригоди Електроніка». 2 серія «Там, де є Б». 10.10 — І знову триває бій. Концерт радянської пісні. 10.40 — Документальний телефільм «Нескорена і легендарна». Фільм 2-й про Військово-Морський Флот. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — До 10-річчя підписання Договору про дружбу, співробітництво і взаємну допомогу між СРСР і ЧССР. Кінопрограма. 15.30 — Тележурнал «Зілар». 16.15 — «Ленін — журналіст і редактор». 17.15 — Народні мелодії. 17.30 — До 140-річчя з дня народження П. І. Чайковського. Прем'єра музичного телефільму «Щирі порухи душі». 18.30 — «У кожному малюнку — сонце». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — «Адреса молодих». 20.00 — Кінозамальовка. 20.10 — До 35-річчя Перемоги. Прем'єра багатосерійного документального телефільму «Непереможна і легендарна». Фільм 3-й про Військово-Повітряні сили. 21.00 — «Час». 21.35 — «Луна». 22.35 — Сьогодні у світі.

Друга програма

10.00 — Новини. 10.10 — «Зірка Перемоги». 11.30 — Мультифільм. 11.40 — «Шкільний екран». Історія. 9 клас. 16.00 — Новини. 16.10 — «Срібний дзвіночок». 16.30 — Концерт. 16.50 — До 35-річчя Великої Перемоги. «Солдати Вітчизни». 17.05 — «Чанду». Лялькова вистава. 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Оголошення. (Кіровоград). 18.20 — Мультифільм (Кіровоград). 18.30 — «ЦНТ пілономіє». (Кіровоград). 19.00 — «Антуаліна (імена)». 20.40 — «Екран запрошує». (Кіровоград). 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт. 22.05 — Тележурнал «Старт». По закінченні — Новини.

Середа, 7 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Художній телефільм «Пригоди Електроніка». 3 серія. «Хлопчик з собакою». 10.10 — До Дня радіо. Документальний телефільм «Радіо — революція». 10.40 — Док. телефільм «Нескорена і легендарна». Фільм 3-й про Військово-Повітряні сили. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — До Бєлєвського дня Червоного Хреста. Документальний телефільм «Радянський Червоний Хрест сьогодні». «Мандатне плазенті». «У юних айболітів». 16.15 — Шахова школа. 16.45 — Юні герої — учасники Великої Вітчизняної війни. 17.15 — «Пам'ять». Про радянське монументальне мистецтво 40—60-х років. 17.45 — Концерт камерного оркестру Узьбєльського телебачення і радіо. 18.15 — Відгукніття. сурмачі! 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — До Дня радіо. Життя науки. 19.30 — Фортепіанні твори Ф. Шопена. 20.00 — Творчість трудової слави. 20.10 — До 35-річчя Перемоги. Прем'єра багатосерійного документального телефільму «Нескорена і легендарна». Фільм 4-й про війська ППО. 21.00 — «Час». 21.35 — Міжнародна товариська зустріч з футболу: збірна НДР — збірна СРСР. В перерві — 22.20 — Сьогодні у світі.

Друга програма

10.00 — Новини. 10.20 — «Зірка Перемоги». 11.30 — Кіногляд «Москва». 11.40 — «Шкільний екран». Фізика. 6 клас. 16.00 — Новини. 16.10 — «Срібний дзвіночок». 16.30 — Концерт. 18.00 — «Двадцять років в ефірі». (Кіровоград). 18.20 — «День за днем». (Кіровоград). 18.30 — «Сьогодні — День радіо». 18.50 — До 35-річчя

з дня визволення Німеччини від гітлерівського фашизму». 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Концерт. 21.00 — «Час». 21.35 — «Музична пошта». По закінченні — Новини.

Четвер, 8 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Відгукніття. сурмачі! 9.35 — Золоті ворота. Музична програма для дітей. 10.30 — Документальний телефільм «Нескорена і легендарна». Фільм 4-й про війська ППО. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Кінопрограма до дня визволення німецького народу від гітлерівського фашизму. 15.15 — Чого і як навчають в ПТУ. «Школа вогнених професій». 15.45 — Велика арена юного спортсмена. 16.15 — До 20-річчя дипломатичних відносин СРСР і Куби. Концерт кубинських артистів. 16.45 — Російська мова. 17.15 — В гостях у казки. Художній телефільм «Квітка-семицвітка». 18.00 — Ленінський університет мільйонів. «Управління соціалістичною економікою». 18.30 — Вірші — дітям. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Подвиг. 19.30 — Концерт Московського чоловічого хору ветеранів Великої Вітчизняної війни. Передача з Колозного залу Будинку спілок. 20.10 — До 35-річчя Перемоги. Прем'єра багатосерійного документального телефільму «Нескорена і легендарна». Фільм 5-й про ракетні війська. 21.00 — «Час». 21.35 — Театральні зустрічі. 22.00 — Сьогодні у світі.

Друга програма

11.50 — К. т. «Ірацею утвердимо мир». (Кіровоград). 15.55 — Новини. 16.05 — До національного свята народів Чехословаччини — 35-річчя визволення країни від фашистських загарбників. 16.15 — К. т. «Життя — подвиг». (Кіровоград). 16.45 — «День за днем». (Кіровоград). 16.55 — Уроці збори. присвячені Дню Перемоги. Святокопий концерт. Трансляція з Палацу культури «Україна». В перерві — «Актуальна камера». 20.10 — Прем'єра телефільму «Вічний вогонь». 20.40 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Художня кіноопера «Дума про Копняка». Фільм 1-й «Сподож». По закінченні — Новини.

П'ятниця, 9 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Твори радянських композиторів у виконанні симфонічного оркестру Центрального телебачення і Всесоюзного радіо. 9.35 — Порохом пахли сторінки. Вірші радянських поетів у виконанні московських школярів. 10.05 — Пісня далека й близька. 10.40 — Документальний телефільм «Нескорена і легендарна». Фільм 5-й про ракетні війська. 11.35 — Художній фільм для дітей «Того далекого літа». 12.50 — Фантазія на теми революційних пісень. 13.00 — Сьогодні — Свято Перемоги. Виступ дітчі Героя Радянського Союзу Маршала Радянського Союзу І. Х. Баграмяна. 13.15 — Перемоги. Клуб фронтових друзів. 14.30 — Новини. 14.45 — Заради життя на землі. Поетична композиція. 15.10 — Прем'єра документального телефільму «Солдати опору». 15.40 — Життя пам'ять поколінь. «Художники — Радянській Армії». 16.00 — Документальний екран. Ведучий — поет Р. Родчествєвський. 16.55 — Концерт. 17.05 — Бєсїда на мійкародні теми політичного оглядача газети «Правда» Ю. О. Жукова. 17.50 — Прем'єра документального телефільму «Фронтovníк». 18.50 — Світлії пам'яті загиблих у боротьбі проти фашизму. Хвилина мовчання. 19.10 — П. І. Чайковський. Квартет № 1. 19.45 — Кіноопера «Визволення». «Останній штурм». 21.00 — «Час». 21.45 — Зустріч черепи п'ять років. По закінченні — Новини.

Друга програма

10.00 — Новини. 10.15 — «Мелодії мужності». 10.50

«Везмертні герої». 11.50 — «Зірка Перемоги». 13.20 — Телефільм «До Києву». 13.30 — Театральзоване світло на честь 35-річчя Великої Перемоги. 15.45 — «Радки, обпалені війною». 16.35 — Художній фільм «Четверта висота». 17.50 — Кіноопера «Велика Вітчизняна». Фільм за вершальний. «Невідомий солдат». 18.50 — «Хвилини мовчання». 19.10 — Концерт. 19.45 — «Актуальна камера». 20.45 — «Пам'ять». (Кіровоград). 21.00 — «Час». 21.45 — Художня кіноопера «Дума про Копняка». Фільм 2-й. «Хуртовина». По закінченні — Новини.

Субота, 10 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.15 — «Будильник». 9.45 — Для вас, батьки. 10.15 — Прем'єра художнього телефільму для дітей «Канітан-голова». 1 серія. 11.20 — Тирин «Спорглоць». 11.35 — Художній телефільм «Канітан-голова». 2 серія. 12.40 — Репортаж з Всесоюзної виставки книжкової ілюстрації. 13.10 — Автографі Перемоги. 13.55 — «Солдати великого бачу». Фільм-концерт. 14.30 — Новини. 14.45 — Очевидце — кєлімовіре. 15.40 — Програма телебачення Чехословаччини Соціалістичної Рєспубліки, присвячена 35-річчю визволення Чехословаччини від фашистських загарбників. 17.40 — Виступ політичного оглядача Л. Вознесенського. 18.10 — Пісня завжди нається з людиною. 19.00 — Чемпіонат СРСР з хокею: ЦСКА — «Динамо» (Москва). В перерві — Вєлогонка Миру. 21.00 — «Час». 21.35 — День Перемоги. Концерт. 22.50 — Новини.

Друга програма

10.00 — Новини. 10.20 — Концерт. 11.50 — «Орлята партизанських лісів». 12.30 — «І любов, і шаха». 14.30 — Художній фільм «У своїй особливій увазі». 16.05 — «Катрусині кінозаль». 17.05 — Л. Дмитренко. «Гернерал Ватулін». Вистава. 19.00 — Фільм-концерт. 19.20 — «Актуальна камера». 20.00 — Музичний фільм. 20.40 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Художня кіноопера «Дума про Копняка». Фільм 3-й. «Карпати. Карпати». 1-а серія. По закінченні — Новини.

Неділя, 11 травня

Перша програма

8.00 — «Час». 8.40 — Гімнастика. 9.05 — Концерт художніх колективів Палацу культури агрономічного сільськогосподарського технікуму села Пачул Мєдєвської РСР. 9.30 — АВНГДейна. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — Програма «Зіров'я». 11.45 — «Ранкова пошта». 12.20 — Сільська година. 13.00 — Музичний ілюк. 14.30 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Динамо» (Москва) — «Динамо» (Мінськ). 15.45 — Короткометражний художній телефільм. 16.45 — Клуб ніполоорожен. 17.45 — Мультифільм «Золота воєшина». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Прем'єра художнього телефільму «Так і буде». За мотивами однойменної пєси К. Симонова. 1 і 2 серії. 21.00 — «Час». 21.35 — Чемпіонат СРСР з боксу. Фільм. 23.15 — Новини.

Друга програма

10.00 — Новини. 10.15 — «Мости братєвств». 11.15 — 12.10 — Документальний фільм 13.15 — «Урок мужності». 13.45 — Художній фільм «Манєкс Перецєлєць». 15.15 — «Слава солдатецька». 16.15 — «Кінозаль». 17.30 — Музичний фільм. 18.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Карпати» (Львів) — «Динамо» (Кіп). 19.45 — «Актуальна камера». 20.15 — Концерт. 20.50 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Художня кіноопера «Дума про Копняка». Фільм 4-й. «Карпати. Карпати». 2-а серія. По закінченні — Новини.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.